

I

Ο ΗΛΙΟΣ ΒΓΑΙΝΕΙ πατᾶ τίς κορφές
δρασκελᾶ θάλασσες, δικές του ὄλες — ἐδῶ
δυό σειρές πλάκες φωτᾶ
ἥλιος τῆς φυλακῆς σάν κλέφτης περπατᾶ
πέντε καί πέντε, δέκα, δεκαπέντε
διῶξε τό νυχτοπούλι
ἀπ' τή σκεπή μας
δεκαεφτά, δεκαοχτώ μήν κουραστεῖς
δέ μετρᾶς βότσαλα μετρᾶς χρόνια
μή σοῦ ξεφύγει ὦρα, ὦρα δέ χαρίστηκε
τῆς θλίψης οὔτε τῆς γιορτῆς,
ἄχ δικασμένοι καί παραστάτες

II

τή συδαυλίσαμε — θυμᾶσαι ἥλιε
τή φωτιά τῆς καρδιάς μας
μιά παγωμένη, μιά σκλαβωμένη ἄνοιξη
ζεσταθήκαμε ἀπ' τὰ νύχια ὡς τὰ φτερά μας
δική μας ἄνοιξη χαρά σκληρή χαρά
δικά μας τὰ βουνά — σέ ποιό δέντρο
κρεμέσαμε τὰ τουφέκια μας, πόσην ὥρα κοιμηθήκαμε
ξυπνήσαμε στή φυλακή...
Κάποιος βογγᾶ στὸν ὕπνο του
ὕπνε καί σύ βασανιστή,
κόσμος βογγᾶ, κόσμος γεννιέται — πρόλαβε ἥλιε
εἴμαστε πολλοί...

ΦΩΝΑΖΩ «κλάψτε» καί πάλι φώναξα
«πιάνομε ἀπ' τήν ἀρχή»— δικάσανε τή φωνή μου
ὑπόγεια τώρα περπατᾶ, εἶναι παντοῦ ἀπό πρὶν
ὑπόγεια βασίλεψε κι ἡ πιό μεγάλη μέρα
δώσανε τό «παρών» οἱ κρατούμενοι
ἀπ' τή χαραμάδα καί σκορπίσανε
κάποιο κούτελο κολλημένο χάμω ξεπετιέται
ἄξαφνο σύννεφο καλοκαιρινό
φύσηξε ὁ παραπανίσσιος πόνος
τό ἓνα χέρι βαστᾶ ψηλά τή μοίρα
μέ τ' ἄλλο κολυμπᾶ
ὁ λίγος πόνος δέ φτάνει —
κι ἄς μὴν ἀνοίξει ποτές
ἢ σιδερένια ἐτούτη πόρτα
τραγούδια ταιριάζομε
ἀτραγούδιστη δέ ζεῖς δικαιοσύνη
ἢ γῆς χάνεται
τραγουδισμένη θά ξανακερδιστεῖ

ΕΧΕΙ ΠΟΛΛΑ νησιά ἡ Ἑλλάδα
τά μεγάλα ἐλαιῶνες, ἀμπέλια
τά φτωχά τῆς κίσαρης, τῆς ἀστιβιᾶς
πολλά καί τά νησιά τῆς ἐξορίας, Λῆμνο, Ἄι Στράτη
βαμμένη κόκκινη σύσσωμη πιά Ἰκαρία.
Φοῦρνοι, Ἄμοργό, Ἄνάφη, Σαντορίνη, Κίμωλο
Φολέγαντρο, Μῆλο, ξόφαρσα Νάξο, Πάρο — ἡ Γαῦδο
στό κάτω πέλαγος τῆς Κρήτης, σκληρές ἐξορίες καί πιά σκληρές
Γυάρο, Μακρόνησο ἐκεῖ ὅπως χτίζουνε ἄλλοῦ
σχολεῖα, ἐργοστάσια, φέρνουν καλοῦς μηχανικούς, μαστόρους
ἐκεῖ φέρανε Ἄγγλους εἰδικούς βασανιστές,
πού σακατεύουνε κορμιά καί ψυχές
μά τό ὑλικό ἀσύμφορο
πατριῶτες τρελαθήκανε, ὑπογράφουνε πολλοί
μά κι οἱ ἀμετανόητοι κοστίσανε πολύ.

ΤΟΥΦΕΚΙΣΑΝΕ οί Άγγλοι άλλα δυό Κυπριωτάκια
ἀποβραδὶς χρυσίσανε, χαράματα χαθήκανε δυό ἀστεράκια
ψηλώσε ἦλιε πιά, κατάκαψε τούς φονιάδες

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ κλέψανε 2 πιστόλια πήρανε τά βουνά
νύχτα φύγανε ἀπ' τά σπίτια τους σά γάτοι
σά μακρυμάλληδες ἀγγέλοι νύχτα φανερώνονται στά περάσματα
μέ προδοσιά τούς κυκλώσανε, τούς σκοτώσανε
στὶς τόσες μέρες λακίσανε ἄλλοι τρεῖς ἀπ' τό Γυμνάσιο
κλαῖνε μάνες, καμαρώνουνε τά βουνά.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ τοῦτο ἄς τό ποῦμε πλάτανο
εἶναι ὁ πολύπαθος ἑλληνισμός
ἡ ρίζα του σκληρή θαλασσινή
Κύπρο ἀκρινό τό πιά ἀψηλό κλωνί
τώρα ἡ Κύπρο δέρνεται, πολεμᾶ
ξανακερδίζει χρυσούς γιαλούς χρυσούς καρπούς
πού χορτάσανε ὁμόπιστους κι ἀλλόπιστους
ποιοί γράψανε τή διπλή καταδίκη;
Εἶναι ψηλό τῆς Κύπρος τό βουνό
φυσοῦνε οἱ ἀγέρηδες ἀντιλαλεῖ σέ 3 θάλασσες
τό δίκιο της «τόν γνώρισα
γνωρίστε τον καί σεῖς μικροί - μεγάλοι λαοί γειτόνοι
νά φύγει ἀπ' τά νερά μας ὁ δόλιος σύμμαχος
ἔξω οἱ στρατοκράτες κι οἱ μισθωτοί δολοφόνοι
ἔμεῖς τόν βρίσκομε τόν ἀνοίγομε
τό δρόμο πού ἀδελφώνει»

Ο ΙΔΙΟΣ πόθος ἔκαιγε τό μεδούλι
τόση ἀπαντοχή, ἀναβολή..
καί στή Μέση ἐκείνη Ἐνατολή...
νύχτα τούς φέρνανε νύχτα τούς σηκώνανε
τραῖνα σταματημένα καταμεσῆς στήν ἔρημο
στρατιῶτες ἀντιφασίστες Ἑλληνες
ἀφοπλισμένους ἀπό δόλιο σύμμαχο
βγαίνει ὁ ἥλιος ἀκούγεται τραγούδι ἀντάρτικο
ἀντιλαλεῖ στή Λιβύη στό Σουδάν
ὁ οὐρανός τῆς Ἀφρικῆς βαριά ξυπνᾷ
ἀστράφτουνε μακρινά βουνά...

ΕΛΕΓΕ ἄμα θά βγῶ
θ' ἀνέβω λόφο ἄδεντρο, θά βλέπω
ἀπό βασίλεμα σέ ξημέρωμα
κι ἀπό ξημέρωμα σέ βασίλεμα
θά βλέπω ἀκέριο οὐρανό
οὔτε κλωναράκι πάνω γραμμένο
νά σβήσουνε ἀπ' τὰ μάτια μου τά σίδερα
— καί πάλι αὐτά θυμοῦμαι...

ΩΣ ΤΩΡΑ πάει ἔρχεται
κοντοστέκεται, ξημέρωσε, δέν ξημέρωσε.

ΕΝΑΣ ΤΥΦΛΟΣ πού ανάβλεψε
παράγγειλε σέ χρυσικό μιά λεμονιά
πού πρωτοείδε μέ τά λεμόνια της φορτωμένη
φίλε ζωγράφε ζωγράφισέ μου
μιά δεντρολιβανιά λουλουδισμένη
τήν είδαμε ὅπως ξεμακρύναμε ἀπό φυλακή
ὁ ἀνθός της μαβής
ῶρα δειλινοῦ χρυσοπιτσιλισμένη.

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ τείξε ο Μακρυγιάννης
τόν Παναγιώτη Ζωγράφο
τό '21 ιστορισμένο μιά για πάντα
ζωγράφοι σήμερα προλάβετε ατάιστοι
πώς θά ιστοριστεί ο άφανισμός...

ΕΤΣΙ τό θέλατε, τό δεχτήκαμε κι ἐμεῖς
δέ μᾶς ξυπνᾶτε πότε-πότε νύχτα, ἔ γυναῖκες
νά φωνάζομε πάλι ὅλες μαζί
ὅπως τότε ἀπ' τά παράθυρα τῆς φυλακῆς
ὅποτε παίρνανε γιά ἐκτέλεση μελλοθάνατους
ἄχ τ' ἀκριβά κόρμιά ὕστερα θά τά σέρνουνε
στά αἶματα καί στά χώματα κυλισμένα
— ἔ γλιτωμένες μας. τώρα στό μπαλκόνι, στό κατώφλι σας
μέ πόση προσήλωση ράβετε κάποιο ρουχαλάκι
ξάστερα τά σπλάχνα σας, τρεχάμενα νερά
μέσα δέ βάλτωσε ἡ ἔχθρα...
— καί πρῶτα-πρῶτα βέβαια ποτίσατε τά βασιλικά.

ΤΙ ΩΡΑ ἦτανε.. σέ κάποια διάβαση
τή σταμάτησε τό κόκκινο
πρόλαβε ἢ θύμηση τήν ἄρπαξε
ἀπ' τόν δεξιό σπασμένο ἀγκώνα — πόνεσες;
τῆς ἔγνεψε ἄραγε.. τῆς κρυφομίλησε, γιά πότε
κάπου ἀκούμπησε ἢ Ζωή ὅσα σήκωνε
μεμιᾶς βρέθηκε ἀλαφροπόδαρη στόν Πέρα Γιαλό
ἐκεῖ φυσομανᾶ πελαγίσιος ἀέρας
κάτι γνωστοί νεκροί
περνοῦνε 2 πιθαμές πάνω ἀπ' τά κύματα
«...ἔχω ὑλικό...» τούς φώναξε, πετᾶ κάτι χαρτιά,
τά φύλαγε κατάσαρκα καί μιά παλιά φωτογραφία
φτεροκοποῦνε, λάμπουνε σά γλαρόνια πρωινά
δίκαια λόγια τά φωνάζανε τά χωνιά
κεῖνες τίς μέρες πού πολεμοῦσανε στήν Ἀθήνα
Ἐλασίτες, Ἐαμίτες
ἄντρες καί γυναῖκες,
τ' ἀφοβα καί τά φοβισμένα παιδιά
μεγάλο ἄχτι, μεγάλο μίσος προδομένος λαός
πολέμησε ἀπό γειτονιά σέ γειτονιά...

ΜΕΡΑ ΓΛΥΚΙΑ, 12 τοῦ Ὀχτώβρη
ψηλαρμενίζουνε ἄσπρα συννεφάκια, θυμούμαστε
τή μέρα τῆς τρελῆς χαρᾶς
ἅμα πρωτοφύσηξε ἡ λευτεριά — σήμερα πάλι
στό βορινό τεῖχος τῆς Ἀκρόπολης
ὕψωνουνε τή σημαία
— σάλπιγγες, μουσικές λόγια πολλά
ἴσα δέ λένε πιά πολλά
κι οἱ ἀσπρομάλληδες ΕΛΑΣΙΤΕΣ παράμερα
μίσος τούς πότισε ἡ ἀνομία
δέ φαρμακώνονται
ἔ λίγη δόξα πάλι μᾶς κλέβουνε
τό ματωμένο δίκιο δέν κλέβεται στοιχειώνει...

Ο ΚΟΥΤΣΟΣ νυχτοφύλακας άπαντούσε «αυτόκινηστικό»
Ένα βράδυ περίλαβε βάρδια μεθυσμένος
Άξαφνα ούρλιαξε σάν τσάκαλος πεινασμένος
«όχου λημέρια μας προδομένα χωριά όρεινά ψυχωμένα
πεζούλι πρός πεζούλι κυλιστήκαμε έγώ άντάρτης
χωροφύλακας ό φασίστας άδερφός
μέ πιστόλι, μέ αυτόματο χτυπηθήκαμε
στ' άμπέλι μας τό πατρικό»
τό πρωί τρέμει ξεζαλισμένος
άραγε τόν άκουσε κανείς ρουφιάνος πληρωμένος

I

ΤΟΥΣ ΠΑΝΕ στά Γιούρα κομμουνιστές και δημοκράτες
νύχτα πιασμένους — μᾶς ἔχουνε φακελωμένους
καταλάβανε τήν Ἀθήνα τά θωρακισμένα
τό πρωί καλώδια καί δικαιώματα κομμένα
οἱ βοριάδες ἀνάμεσα Σύρο-Ἀντρο ἀγριέψανε
ξαναγεμίσανε χτίσματα καταραμένα
οἱ σκορπιοί θυμώσανε πού ὀρίζουνε τίς πέτρες
καί τό νερό κουβαλητό μέ βαποράκια

II

δέ λείπουνε απ' τή Μύκονο τ' άσπρα κοτεράκια
έ ποιανής κόλασης οί φλόγες
θά φωτίσουνε λίγη άλήθεια
όποιο ποτήρι γεμίσομε νερό δροσερό
στόν πάτο άντιφεγγίζουνε καμένα στόματα
ή θάλασσα έβγαλε τά πρώτα πτώματα
είναι μαχαιρωμένοι από πρίν οί πνιγμένοι μας
γάντια φοροϋνε οί δολοφόνοι — έμείς τούς ξέρομε
ξέρομε τοϋ φασισμού τ' άποτυπώματα...

ΕΙΠΑΝΕ «...είναι ώρα, μάταιες οί σπουδές
μᾶς ξεπουλοῦνε οί πιθηκάνθρωποι
πουλήσανε καί τήν Κύπρο σύψυχη...» λοιπόν
κλείσανε οί πύλες τοῦ Πολυτεχνείου
«ἐδῶ δίνομε μάχη...»
πρίν βραδιάσει ἀνεμίζουνε συνθήματα
«μόρφωση-ἀνεξαρτησία»
«ἐξω Ἀμερικάνοι, ἐκπαιδευτές δολοφόνοι»
ώραία γλώσσα, δικά μας ἑλληνικά
τρέξανε κι ἄλλες Σχολές «μαζί σας»
ἀδειάσανε σκαλωσιές, τρέξανε οἰκοδόμοι
«μαζί σας, μαζί σας» ἐργάτες, διαβάτες
τούς χτυποῦνε ταμπουρωμένοι ἀστυνόμοι
μιά φωνή κοριτσιίσικη δίνει ὁδηγίες
πῶς νά φυλαχτοῦμε ἀπό δακρυγόνες
τόρα πλακώσανε καί τάνκ
πέφτουνε κάγκελα, πέφτουνε ντουβάρια
πλακώνουνε δροσερά κορμιά
μέρες καί νύχτες τοῦ Πολυτεχνείου
Ἄθήνα ἔτος ἄ73 στίς 14 ὡς 17 Νοεμβρίου —

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΓΙΑ ΝΕΚΡΟΥΣ

Ο ΠΟΘΟΣ του σκεπάστηκε
άλλο ένα καθαρό προσκέφαλο
σκεπάστηκε μέ τό νεκρό

ΑΜΑ ΠΕΘΑΝΩ πολλά θά μποῦνε
θά ξαναμποῦνε στή γῆ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ φώναξε ένα ὄνομα καί ξεψύχησε

ΕΓΕΙΡΕ ΠΙΣΩ·τό κεφάλι
σάν τοῦ πουλιοῦ πού ξεψυχᾷ
σάν τό πουλί ξεψύχησε.

ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ άνοιχτό
άνώφελος ήλιος
στό πρόσωπο του νεκρού

ΛΙΓΑ ΤΑ κρεβάτια οί άποροι πολλοί
πόσο άργεί ν' άνοίξει τό διπλανό πορτάκι
κι ό γρουσουζης νυχτοφύλακας ό Χάρος

ΜΑΥΡΟΦΟΡΕΣΑΜΕ

εΐμαστε μιά μουτζαλιά
σέ γνώριμη άκρογιαλιά

ΟΜΟΡΦΗ ΜΕΡΑ σήμερα

ήρθαμε νά συγυρίσομε τόν τάφο σας.

ΑΠΟ ΤΗ ΓΗΣ όλη τόσο δά ένα κομμάτι

ένα κορμάκι τόσο δά χῶμα γλύκανε

«βρέχει ό θεός καί βρέχεσαι...»

I

Ο ΗΛΙΟΣ έβασίλεψε ή θάλασσα ροδίζει
δ άβασίλευτος καημός τής προσφυγιάς
τόν ουρανό μαυρίζει
άπ' τής 'Ανατολής τ' άντικρινά
ώς τ' άκρογιάλια μας τά κοντινά
στά τόσο χρόνια μιά φορά
πρίν λαμπρίσουν τ' άστρα
σ' ένα γεφύρι άθέμελο
περνοῦνε οί άμέτρητοι άδικοσκοτωμένοι
άλλοι σφαχτήκαν τρέχοντας άλλοι κουβαριασμένοι
όσοι φτύσανε κατάμουτρα τούς φονιάδες
κοιμοῦνται άναπαμένοι
δέν άκούγεται περπατησιά τά μάτια όλα άδεια

II

μέ στραβωμένα δάχτυλα
δείχνουνε τοῦ κορμιοῦ σημάδια
κλείστε τὰ παραθύρια σας οἱ πόρτες μπαρωμένες
μήν πάρουν εἶδηση ἄξαφνα τόσες χαροκαμένες
καί τρέξουν καί γνωρίζουνε
ἂν πιάσουν καί γνωρίζουνε
ἢ αὐγή δέν ξημερώνει καί θά πικρίσει τό ψωμί
Μέρα νά βγοῦν ὅλες μαζί
στά σταυροδρόμια τοῦ κόσμου νά ρωτήσουνε
νά μάθουν ποιοί τ' ὀρίζουνε
μᾶς καῖνε ἀνθό καί καρπό,
γενεά πρὸς γενεά μᾶς ξεκληρίζουνε.

ΣΗΜΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ πρωί
κηδέψαμε τό Γρηγόρη
συναχτήκανε οί μαθητές του βουρκωμένοι
τοῦ ξάστερου νοῦ οί καλεσμένοι
δίδαξε τό καινούργιο δίκιο
ἔπιανε ἀπ' τά παλιά
ἔφτασε τρομαγμένο κι ἓνα πουλί
ἡ θλίψη ἔχει γρήγορα φτερά
ἡ πιό μικρή μαθήτρια κλαίει
μέ τῆς ὀρφάνιας τόν πόνο

τοῦ Γρηγόρη Πιπερίδη

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ὁ συμμαθητής μας;
τόν γυρεύομε στό ἀμφιθέατρο, στά ἐργαστήρια
μήπως πάει περίπατο πρός τόν Ὑμηττό
ἄφησε τό βιβλίο του ἀνοιχτό —
«ποῦ πᾶς χρυσή μου ἐλπίδα;»
ἔκλαψες πάλι σήμερα πατρίδα...

στό γιό τοῦ Κώστα Στούρνα

ΦΑΝΗΚΕ ΑΞΑΦΝΑ τρεχάτος ένας νέος
φώναξε «ήρθε ή αδελφή»
μές στά στεφάνια της ή πεθαμένη περιμένει
σκύβει τώρα παρακαλα ή έκπατρισμένη
«άνοιξε τά ματάκια σου Γαλάτεια ήρθα
έκανα δρόμο πολύ...»
κι ό Ύμηττός πού είδε τόσα είδε κι αυτό:
της ζωντανής τό δίκιο κερδισμένο από νεκρό
κηδεία Γαλάτειας άφιξη Έλλης Άλεξίου
Νοέμβρης '62

ΜΕ ΤΟ ΒΟΡΙΑ μέ τό χιονιά
σκίσαμε μαύρη καταχνιά
φέραμε στά χέρια τό σύντροφό μας
ανοίξαν πόρτες διάπλατες σέ δικό μας καφενεῖο
ἐκεῖ στολίσανε τόν ἀδερφό μας — ὡς πότε
μᾶς τούς φέρνουνε ἕναν-ἕναν πεθαμένον
μέ τ' ἀπολυτήριο τῆς φυλακῆς
στό φέρετρο καρφωμένο
δέν τούς νίκησε ὁ Χάρος στῆς ζωῆς τ' ἀλώνι
ἄντρες ξαρμάτωτους ὁ τύραννος θανατώνει

κηδεῖα τοῦ σ. Γιώργη Ἐρυθριάδη

26.1.63

Η ΑΚΡΑ συνέπεια, τελευταία πράξη
πεθαίνει στ' αλήθεια ο ήθοποιός
ή Χριστίνα Τσίγκου νεκρή στο μπαλκόνι
σέ παραθαλάσσιο έξοχικό,
τόσο τής ἄρεσε ἄραγε
τό ἀμετακίνητο σκηνικό.

Μάης '73

ΒΟΥΒΗ ΚΗΔΕΙΑ, ἀδάκρυτη πολιτεία,
ὄμως τῆς ἔπρεπε κάποια φωνή
σάν τή δική της τσιριχτή
ἢ περιπλανημένη περιστέρα
ψέλλιζε ἤχους κι ἀπόηχους
τῆς πολύπαθης γλώσσας μας — ἄχ δέ σέ πρόλαβε
καμιά γειτόνισσα πολυλογοῦ νησιώτισσα
νά σέ καλεῖ στό κατώφλι της βράδυ-βράδυ
— κάτι τέτοιες ξεγελοῦνε καί τή μοίρα.

ΑΠΟΒΡΑΔΙΣ πάλι μέθυσε
τή νύχτα κάηκε ὁ Θεοτόκης
ἀπ' τ' ἀποσίγαρη πῆρε φωτιά ὁ ξένος ἀχυρώνας
εἶχε ξεκάνει ὁ ἄσωτος
καί σπίτι καί χωράφια καί μουλάρη καί γυναίκα
μέ τό βαρκάκι του χαράματα
ἕνα τρύπιο δίχτυ ρίχνει σηκώνει
στό χρυσάφι τῆς αὐγῆς μπλεγμένο
ἀνθρωπάκι ἄβλαβο κακοθανατισμένο

ΠΩΣ ΕΚΑΝΕ τέτοιο ταξίδι
μιά κοπέλα όλομόναχη Κύθνο-Κύθηρα
στήν άπλή γλώσσα Θερμιά-Τσιρίγο
πότε άργοπλέβοντας πότε παραδαρμένη
πόσους κάβους πέρασε στητή
μέ τά όρθια κύματα
καί πάλι βούλιαζε — πώς δέν μπλέξανε
σέ καμιά ξέρα, σέ φυκιάδες
τά ψιλά-ψιλά μαλλιά της
καί πάλι μεσοπέλαγα ένα σημαδάκι
τήν τριγυρίζουνε άφρόψαρα, τήν τραβοϋνε τά ρέματα
«— νά τηνε, νά τηνε...» κρούζουνε οί γλάροι
«άδικοπνιγμένη μιά κοπέλα...»

ο για να τον αφήνουν

Γ. Ειμυγιάν

ΑΠΑΝΩ ΣΤΟ γραφείο του άπάνω στό χαράκωμα
ἀκούμπησε ὁ Κώστας τό κεφάλι καί ξεψύχησε
ὁ λιγομίλητος, ὁ πιό πράος τῆς ἀχτίδας — καμιά φορά
μᾶς τραγουδοῦσε μετά τό ἀποσιωπητήριο
ἀκούγανε κι οἱ φύλακες — ἄνοιγε ἄξαφνα
ὄλοι βλέπαμε ἄξαφνα τόν ξάστερο οὐρανό.

ΑΠΟΨΕ ΜΙΑ παρέα πεθαμένοι πήρανε μεγάλη χαρά
«— Νά ζήσει ο γιός σου» λένε σ' έναν μαυρομάλλη
μέ κόκκινο γαρύφαλλο στό χέρι
«...ὄμορφη ἐκδίκηση
τά πρωτεΐα του στά γράμματα,
δρόσισε καί τό μαῦρο τοῦτο χῶμα
πού θρέφει τή ρίζα τῆς δικαιοσύνης»

Ο ΓΙΩΡΓΗΣ μας κι ο Μιχάλης σου
τουφεκιστήκανε πιασμένοι χέρι-χέρι
ο παπα-Ξενάκης άκουμπούσε στό δεκανίκι του
σέ σπάνιο κυπαρισσόξύλο
σκαλισμένες κάτι θύμησες
άχου άψιά, πικρή μοσκοβολιά
δέν τίς πιάνει σαράκι ούτε φωτιά

ΠΕΡΝΟΥΝΕ ΑΚΟΜΑ συνοδείες γυναίκες
ὁ ἴσκιος τους δέ γράφεται στό χωματόδρομο
περιπλανηθήκανε, ἀκόμα γυρεύουνε
τό παραθαλάσσιο κοιμητήρι
οἱ ἀραποσυκιές φράξανε τό πεζούλι,
ὅπου τουφεκίσανε τέσσερις ἀντάρτες, τούς καλύτερους

ΚΙ ΑΚΟΜΑ ποῦ νά δέσουνε οἱ ἀνθοί
στά λεμονοπερίβολα
Φώτη καλέ μας σύντροφε ποιητή, ἀγωνιστή
μαῦρο πουλί θαλασσινό
πῶς θά χωρέσεις σέ χαρτί
ταξιδευτή τοῦ πόνου μας,
λύχνε τῆς φυλακῆς μας...

ΕΧΟΜΕ ΣΤ' άμπάρι ένα νεκρό
τό Φώτ η Άγγουλέ ποιητή, άγωνιστή
τή φωνή του τήν είχες λοστρόμε άκουστή
είδες στήν αποβάθρα τόν χειροκροτήσανε πολλοί
τώρα ή πλώρη σά διαμάντι κόβει θάλασσα γυαλί
φτάνομε αύγή, τής Χίος οί κάβοι φέξανε δακρυσμένοι
κρυφή μάνα ή Άνατολή σκοτεινιασμένη.

ΓΕΙΑ ΣΑΣ χωριανοί καί περαστικοί,
πῶς πάει ὁ τρύγος;
Τέτοια ἐποχή τέλη Αὐγούστου μᾶς τουφέκισε
τούς 27 ἐμᾶς ὁ φασίστας κατακτητής
— ἡ πέτρα τούτη
εἶναι στημένη τῆς λεφτεριάς
ἐδῶ καταμεσῆς στ' ἀμπέλια